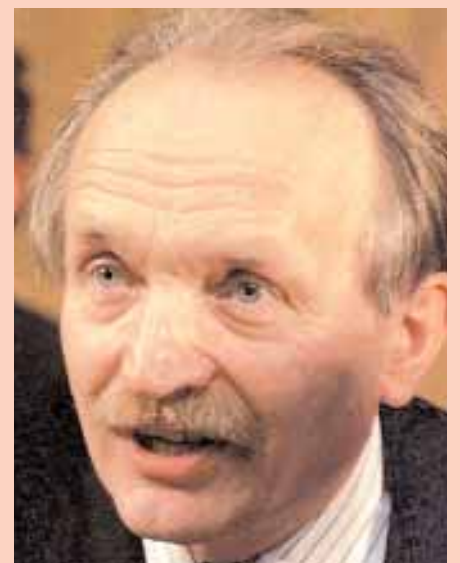

Українці вшанували В'ячеслава Чорновола

№ 01 (264) 2017 E-mail: chaspress@ukr.net

Відбувся з'їзд молоді Народного Руху України

На заході зібралась молодь зі всієї України. Перед молоддю з вітальним словом виступила голова Народного Руху В.Куйбіда та депутат-рухівець В.Кривенко.

Також на початку роботи заходу голова вручив партійні квитки кільком десяткам нових рухівців.

Метою заходу було об'єднати в одну спільну громадянську платформу молодь України для оновлення влади, модернізації суспільства, проведення краще необхідних у державі реформ. Знаковим було й те, що збори молодорухівців відбувалися на день народження В.М.Чорновола.

На зборах молодорухівці обрали головою Костянтина Новаленка, провід молодіжки та обговорили плани на майбутнє.

У молодечому крилі Народного Руху України запросили талановитих, молодих людей долучитися до команди молодорухівців та працювати разом на благо України!

"Закликаємо до розробки, обговорення та лобювання нормативно-правових актів стосовно молодіжної політики, до співдії у консолідації української нації та розбудові національної державності", - заявили рухівські активісти молодіжки.

Після засідання активісти, новобране керівництво з головою РУХу В.Куйбідою, народним депутатом, заступником голови НРУ В.Кривенком поклали квіти та провели віче біля пам'ятника В'ячеславу Чорноволу.

Прес-служба НРУ

Ідеологія національного визволення і державотворення

(Продовження. Початок у №№15,17,18,19,20 за 2016 рік)

4. Самостійна Україна в контексті емансипації поневолеваних народів

Найбільший вплив на боротьбу за національно-державне визволення України мали революційні націоналісти. Їхні ідеологи розробляли ідейні засади такого визволення після Другої світової війни, з якої більшовицька імперія вийшла переможницею, а комуністичний рух проник у різні країни світу.

Насамперед треба звернути увагу на працю П.Полтави (Петра Федуна) (1919--1952 рр.) "Концепція Самостійної України і основна тенденція політичного розвитку сучасного світу" (1947 р.), яка розрахована на українську інтелігенцію. Попри класовий підхід її автор доходить до нетрадиційних висновків: розглядає національне питання як питання світового значення, виводить його з ідеї нації. Автор наголошує, що йдеться про ідею нації в сучасному розумінні, яка виникла в період Великої французької революції, оскільки подібні спільноти існували в найдавніші часи.

Відбулося урочисте вручення премії імені В'ячеслава Чорновола за кращу публіцистичну роботу в галузі журналістики.

Вручено премію імені В'ячеслава Чорновола у сфері журналістики

Участь у церемонії вручення премії взяв голова Народного Руху України Василь Куйбіда; Олексій Кононенко - начальник управління видавничої справи і преси Держкомтелерадіо; Тарас Чорновіл - політик і громадський діяч, син В'ячеслава Чорновола; Володимир Земляний - лауреат премії ім. В.Чорновола 2016 року; Роман Матузко - історик, політолог.

Премія імені В'ячеслава Чорновола за кращу публіцистичну роботу в галузі журналістики присуджується з 2004 року відповідно до постанови Кабінету Міністрів України. Її грошовий еквівалент - 5 тисяч гривень. У 2016 році на здобуття премії у Держкомтелерадіо надійшло 16 творчих робіт.

Премію 2016 року присуджено Володимиру Землянському за публіцистичну збірку "Русский разухай, или украинские грабли", у якій автор за допомогою фактів із історії й культури України спростовує міфи російської пропаганди,

розвінчує ідеї "рускава міра".

Почесними грамотами Держкомтелерадіо відзначені також інші представлені на конкурс роботи, зокрема книга журналістки газети "Дзеркало тижня" Світлани Орел "Розстріляна "Просвіта" про репресованих просвітян

Кіровоградщини та книга історика Романа Матузко "Визвольна" світова: крах планів Москви", у якій автор досліджує агресивну політику Радянського Союзу, ідеологічні основи розпалювання Другої світової війни.

Прес-служба НРУ

Наш автор - лауреат літературної премії імені В'ячеслава Чорновола

Відбулося засідання журі з присудження літературної премії імені В'ячеслава Чорновола під головуванням керівника Спілки письменників України Михайла Сидоржевського. Переможцем визнано книгу Олега Гриніва "Маєстат національної гідності".

Варто зазначити, що

грошову складову премії пан Олег вирішив пожертвувати порівну для вояків, які тримають фронт на сході нашої держави, та газети "Літературна Україна".

Вітаємо нашого багатолітнього автора з творчою перемогою, зичимо наснаги та нових здобутків.

Редакція.

Разом ми - сильні!

29 грудня 2016 року голова Житомирської обласної (крайової) організації Народного Руху України Олег Лагнюк відвідав сім'ю Мельників у с. Глезне Любарського району та від імені Народного Руху України подарував сучасний інвалідний візок їхньому сину Артуру.

х років знає сім'ю патріотів Мельників. "Семеро дітей виростили на моїх очах. Четверо синів пройшли через АТО. Всі вони були у молодіжній організації РУХу, активні учасники Революції Гідності. Батько Віктор - засновник Руху в Любарському районі і нині очолює районну організацію НРУ. Мама Зоя, член Руху, яка виховала не тільки своїх дітей патріотами, але й веде активну роботу щодо зміцнення Незалежності України.

Артур - учасник АТО. У 2015 році під час боїв у Луганській області йому осколками від "градів" перебило хребет. Він переніс дуже багато операцій і пройшов не один курс реабілітації. У цей день в домі Мельників зібрались односельці, друзі та рухівці з смт. Любара. Усі присутні стали свідками надлюдських зусиль цього мужнього молодого хлопця, який завдяки своїй силі духу, щоденним, виснажливим тренуванням намагається подолати хворобу та попри невтішні прогнози лікарів сьогодні вже пересувається самотужки по перекладинах. Олег Лагнюк сказав, що з 90-

Звертаючись до Артура, О. Лагнюк сказав, щоб цей візок був у пригоді на короткий термін, а в наступний свій приїзд, ми вже разом ходили по вулиці.

Наприкінці зустрічі голова ЖОО НРУ О. Лагнюк подарував Артуру прапор Руху та футболку із символікою партії.

У другій половині дня керівник крайового Руху провів нараду з рухівцями в м. Чуднів, на якій підбили підсумки виборів до Краснопільської ОТГ та виборів сільського голови. Присутніми узгоджено план дій у 2017 році.

Прес-служба НРУ

Павло Кишкар заявляє про необхідність реформування системи спорту

Народний депутат України, заступник голови Народного Руху України Павло Кишкар заявляє про необхідність реформування системи спорту. Про це він сказав на пресконференції в інформгентстві УНІАН.

П.Кишкар є автором законопроекту "Про фізичне виховання і спорт". За його словами, 25-річна історія України підтвердила, що необхідно реформувати систему спорту. Він вважає, що наслідком бездіяльності держави у цій системі став "провальний виступ українських спортсменів на останній Олімпіаді".

"Держава прагне свого прапора, свого гімну, якихось регалій в світовому спорті саме як замовник і вимагає цього від відповідних федерацій і суб'єктів спорту", - сказав він.

"Якщо ми хочемо бачити результати на наступних Олімпіа-

дах, необхідно говорити про системні зміни, про те, щоб фактично унормувати те, що є, а також унеможливити корупційну складову в спорті. Також необхідно прибрати бюрократичну складову, яка зараз накопичилася в системі спорту", - сказав він. На переконання Павла Кишкар, держава має перестати керувати спортом, вона має стати якісним, кваліфікованим замовником спорту вищих досягнень.

"Як має діяти система спорту після її реформування?"

Фінансування масового спорту буде діяти за принципом "гроші ходять за дитиною", тобто створюється єдина база дітей,

які будуть займатися спортом, і відповідно до рівня бюджету, який може виділити держава, батьки отримують, наприклад, на спеціальну картку дитини - спортсмена гроші, і таким чином ми унеможливуємо приписки дітей до діяльності ДЮСШ, спортивних клубів, ми лібералізуємо використання бюджетних коштів між ДЮСШ та приватними клубами та іншими суб'єктами діяльності, які здійснюють підготовку дітей. Тобто, байдуже в який клуб прийшла дитина, за нею прийшли ці гроші", - сказав Павло Кишкар.

Він також зазначив, що законопроектом передбачається, що спорт високих досягнень передається виключно під контроль спортивних федерацій і вони мотивуються державою до отримання високих результатів, до вигравів чемпіонатів світу і Європи та олімпіад шляхом надання фінансової підтримки.

Законопроектом також передбачається, що розвитком інфраструктури має опікуватися держава у співпраці з органами місцевого самоврядування. Водночас розпорядниками ресурсів має бути не міністерство, а самі федерації, які безпосередньо відповідають за розвиток того чи іншого виду спорту.

Прес-служба НРУ

Різдво єднає Україну

В цьому році відновилися традиційні поїздки школярів Миколаївщини на святкування Різдвяних свят в Галичині, що їх організує Народний Рух України спільно з фондом "Дітям України". Дитяча дипломатія, як ніщо інше єднає українців. В цьому році близько 50 дітей з Снігурівського району, школи ім. Олега Ольжича, інших шкіл міста та знімальна група каналу "Миколаїв" зустрінуть Святий вечір у Надвірнянському районі Іванофранківської області та Городецькому районі Львівської області.

Школярі з Миколаївщини відсвяткують Різдвяні свята в родинях своїх ровесників у селах Іванофранківської та Львівської областей за сприяння керівництва цих областей. Вони там познайомитися з різдвяними традиціями, що бережно зберігаються у галицькому краї.

Стануть учасниками святкових богослу-

жінь, а також разом із своїми новими друзями відчують таїнство святої вечері та посмакують смачної куті та долучаться до колядницьких гуртів та вертепів. Делегація відправиться з Миколаєва 4 січня потягом Херсон-Львів. Особлива подяка за сприяння у виділенні додаткових місць народному депутату Віктору Кривенку, міністру інфраструктури Володимиру Омеляну та керівництву Укрзалізниці.

Обласна організація Народного Руху України організує поїздки на святкування Різдвяних свят у Галичину починаючи з 1991 року, їх учасниками стали більше 10 тисяч школярів нашого краю. Дитяча дипломатія, започаткована Рухом на зорі нашої державності продовжує діяти, єднаючи Україну в єдину родину.

Миколаїв Рух/Прес

Тонна олів'є для солдатів

Народний депутат України, заступник голови Народного Руху України Віктор Кривенко взяв участь у підготовці чергової "передачі на передову" для наших військових.

Віктор Кривенко спільно з членами дискусійного клубу "Коло" допомогли нарізати овочі для салатів.

"Неймовірний день! Нарубали першу тону олів'є для хлопців на передовій. Щоб Новий рік чуттєвішим був величезна дяка клубу "Коло" за організацію", - зазначив нардеп у себе на сторінці у Facebook.

Демарші Ізраїлю щодо України не обґрунтовані

Минає два тижні від того часу, як на РБ ООН була проголосована резолюція, що не рекомендувала державі Ізраїль будувати свої будови на території держави Палестина. Треба думати, що емоції вже вгамовані, а отже можна більш-менш холоднокривно проаналізувати ситуацію.

Україна, серед 14-ти країн з 15-ти членів РБ, проголосувала "за".

За час, що минув від того голосування, відбулася ціла низка подій, які у той чи інший спосіб (здебільшого негативно) позначилися на історії стосунків між державами Україна та Ізраїль і між українською та єврейською націями. Серед них найрадикальніша - відмова Тель-Авіва приймати з візитом Прем'єр-міністра України, що на дипломатичній мові означає внятковно негативний жест у двосторонніх відносинах (останній перед розривом дипломатичних відносин). У цьому контексті варто наголосити: Ізраїль заявив, що не збирається виконувати згадану резолюцію РБ ООН, але візит Прем'єр-міністра України відмінив.

Якщо проаналізувати ізраїльську реакцію, зокрема згадану в міжнародних ЗМІ, то Україні "дісталось" найбільше. Не РФ, Франції чи будь-якій іншій із ще 13 держав (крім України) - членів РБ ООН, які проголосували "за" резолюцію. Не США, які утрималися. Не Німеччині, яка не є членом РБ ООН, але зробила окрему заяву, а Україні.

За цей відносно короткий час в обох державах окремі політики та експерти і схвалили, і засудили позицію української дипломатії, яка проявилася у голосуванні "за" резолюцію щодо Ізраїлю. Багато-хто висловився за те, що через згадане голосування єврейське лобі в різних країнах зніціює антиукраїнську позицію їх держав тощо.

Крім багатьох-багатьох аргументів, якими виважено керувалися українські дипломати у контексті голосування української делегації по резолюції щодо Ізраїлю 23 грудня 2016-го року, варто звернути увагу на три аспекти з правової і моральної сфер:

Щодо відданості України до правових норм:

виходить так, що ізраїльська сторона була би зацікавлена, аби українська сторона

порушувала міжнародне право. Хоча добре відомо, що партнерство, засноване на порушенні права, рано чи пізно розвалюється. Також добре відомо, зокрема, чим це обійшлося би Україні тепер, в період російської агресії. А якби українська делегація, керуючись хвилиною вигодою, інакше проголосувала, то слід би чекати, що весь світ кілька років тиражував би повідомлення про те, що Україна ігнорує міжнародне право?

Щодо очікування українців того, що всі нації дотримуються моральних принципів:

по-перше, у становленні сьогоденної держави Ізраїль в 1948-му році ключову роль зіграв український дипломат Тарасенко Василь Якимович. І робив він це щиро, керуючись власним переконанням, що на території колишньої Палестини має постати дві держави: І Палестина, та Ізраїль. Окрім інших в Тель-Авіві, це було добре відомо першому прем'єр-міністру Ізраїлю Бен-Гуріону і теперішньому пре'єру Б.Нетаньяху, які свого часу висловлювали вдячність згаданому українцеві від імені єврейської держави та нації. Може було б доцільно за майже 70 років відверто публічно показати у чому ж ще виражалась вдячність єврейської держави і нації українцям? Може вживали заходів щодо виходу УРСР із СРСР, чи щодо звільнення з ув'язнення українських патріотів, наприклад В.Чорновола тощо?

по-друге, ізраїльський Кнесет до цих пір не визнав голодомору геноцидом української нації, хоча мав для цього предостатньо часу і прикладів. Чому? Адже українці були одними з перших, хто засудив голокост. Може варто всесторонньо проаналізувати виступ Президента Ізраїлю у Верховній Раді України 27 вересня 2016, зокрема щодо ролі українців і ОУН у трагедії Бабиного яру.

То ж наразі не зрозуміло чому до України висловлені необґрунтовані претензії. Тому, що слаба?

Отже нам треба ставати сильними. Тільки тоді ми будемо повноцінним суб'єктом міжнародного права. І ніхто із-за кордону у цьому нам не допоможе. Творити Україну - справа тільки українців.

Богдан Соколовський.

Україна вшанувала

Квіти до пам'ятного хреста В'ячеславу Чорноволу

Бориспільські рухівці поклали квіти до пам'ятного хреста на місці загибелі Героя України, лідера нації і Народного Руху України, державного діяча, журналіста, лауреата премій - Т. Г. Шевченка, міжнародних премій і т. д. В'ячеслава Чорновола.

Захід було приурочено 79-й річниці з дня народження В.Чорновола, у якому брали участь КО НРУ на чолі з головою Ігорем Ковалевичем, рухівці з Переяслава, представники влади міста Борисполя на чолі із заступником міського голови Людмилою Пасенко, представники громади Рогозова на чолі з сіль-

ським головою Іваном Овсієнком, мешканці Борисполя.

Присутні заспівали Славень України та вшанували хвилиною мовчання полеглих.ко1

Пізніше бориспільські рухівці провели круглий стіл у Бориспільській міській бібліотеці, присвячений дню народження В'ячеслава Чорновола.ко4

На круглому столі були голова КОО НРУ І. Ковалевич з заступником, мешканці міста та району, у рамках якого відбувся цікавий конструктивний діалог.ко5

Прес-служба НРУ

Віче біля пам'ятника В'ячеславу Чорноволу

У Івано-Франківську відбулось покладання квітів та віче біля пам'ятника В'ячеславу Чорноволу. На віче виступив голова Івано-Франківської крайової організації НРУ Ігор Шумега. Перед тим відбулось покладання квітів до меморіальної дошки В. Чорновола, яка встановлена на приміщенні офісу крайової організації НРУ.

Подібні віче та покладання квітів відбулися у містах Тисмениця, Рожнятів, Коломия, Калуш, Рогатин, Снятин, Тлумач, а також в селі Шешори Косівського району.

Особливо урочисто відзначали у Тисмениці. Так, біля пам'ятника В.Чорноволу відбулося урочисте віче з нагоди вшанування 79 річниці з

дня народження В'ячеслава Максимовича Чорновола.

У віче взяли участь керівники району, голови місцевих рад, депутати районної ради та громадськість міста Тисмениця.бтисм4

Віче розпочалося панахидою за участю отців храму Архистратига Михаїла Романа Микієвича та Ігоря Пилипчука та покладанням квітів до пам'ятника Герою України.бтисм3

Керівник управи Івано-Франківської Крайової організації НРУ, депутат районної ради Ярослав Єфімчук виступив з урочистою промовою, наголосивши на тому, що В. Чорновіл зробив неоціненний внесок в розбудову української державності, утвер-

дження найвищих національних цінностей народу України.бтисм4

Слово мав також заступник голови Тисменицької організації НРУ, громадський активіст, колишній сільський голова села Стриганці Василь Кабан, який на честь вшанування річниці від дня народження Героя України, організував святковий спортивний пробіг за участю молоді та подарував футболку з рухівською символікою начальнику відділу проектів та програм розвитку місцевого самоврядування виконавчого апарату районної ради Ярославу Татарину.

Прес-служба НРУ

Волиняни відзначили день народження В.Чорновола

Лучани та рухівці Волині на чолі з головою Волинської обласної організації Народного Руху України Дмитром Климуком вшанували пам'ять на віче, що відбулося на честь 79-ї річниці від народження великого українця - В'ячеслава Чорновола.

Вже традиційно ведучим на віче був попередній голова волинських рухівців Володимир Банада, який досить жорстко критикував нинішню владу за стан, у якому зараз перебувають прості українці.

"Якби ми зуміли зберегти життя Чорноволу, то сьогодні були б нарівні з такими країнами Євросоюзу, як Латвія, Румунія чи навіть Польща. Але, на жаль, ми втратили провідника української нації, і тому перебуваємо зараз у такому стані", - заявив у своїй промові голова Волинського

Руху Дмитро Климук.

Також пан Дмитро подякував всім присутнім, що у мороз знайшли час, щоб вшанувати лідера Руху та підкреслив, що зараз різні політики, на кшталт Саакашвілі, намагаються "виїхати" на Чорноволові та його рейтинг. "Ідея Чорновола реалізувалася через його дітище -

Народний Рух України, і те, що політики та суспільство потребують ідей Чорновола говорить про те, що Народний Рух України не виконав ще своє покликання у реалізації чорноволівських гасел та ідей", - резюмував Дмитро Климук та закликав людей долучитися до Руху.

Прес-служба НРУ

В'ячеслава Чорновола

Горді, що ми маємо ще одного генія українського народу

У день народження лідера української нації В'ячеслава Чорновола актив Черкаської крайової організації Народного Руху України (Валентина Коваленко, Юрій Сушко, Наталія Сушко, Олександр Юхно, Микола Шевченко) відвідали його малу батьківщину в с. Вільхивець на Черкащині, а саме: музей-садибу та школу, названу його іменем, традиційно покладанням квітів до погруддя В'ячеслава Максимовича, а далі - невеличкий, стихійний, але щирозичний мітинг, у якому взяли участь делегації від Шполянщини та Катеринопільщини, а також представники місцевої влади.

У своєму промовному слові педагог-письменниця, депутат обласної ради Валентина Коваленко підкреслила великий запит сьогочасного українського суспільства на націєтворчі ідеї Чорновола, необхідності популяризації цих ідей через видання навчально-виховної літератури для шкіл та студентської молоді. Зрештою Н.Коваленко запропонувала проголосити у 2017 році всеукраїнський конкурс ім. В'ячеслава Чорновола для підтримки та заохочення молодих українських політиків-патріотів інтелектуального спрямування, оскільки Чорновіл відводив велику роль у зміцненні незалежності дер-

жави саме кузні молодих, національних, висококваліфікованих кадрів у всіх сферах.1562256

Усі ці та інші заходи було запропоновано провести у 2017 році, який, сподіваємося, за зверненням народорухівців до сесії обласної ради та голови облдержадміністрації, буде проголошено роком В'ячеслава Чорновола, у рамках відзначення 80- річчя з дня його народження.

Практично всі промовці говорили про необхідність об'єднання українських патріотичних сил у час російської агресії і внутрішньої розділеності та

розбрату. Говорилось і про відсутність в українській політиці справжнього лідера нації, про знівелювання звання Героя України, яке останнім часом присвоюють без відповідних заслуг перед Україною.15492327

Обмін болючими думками, враженнями щодо політичної ситуації в Україні, обмін свіжими випусками газет плавно перейшов у чудову, емоційно-змістовну екскурсію в музей-садибі родини Чорноволів.

Далі Черкаські рухівці відвідали ЗОШ ім. В.Чорновола, яка збудована півстоліття тому та потребує капітального ре-

монту. Директору школи Дідусенко В.А. вони передали бібліотечку літератури Шевченкового краю та залишили відгук у книзі відвідувань такими словами:

"Будьте горді, що Ви маєте ще одного генія українського народу - В'ячеслава Чорновола:
- думайте по-чорноволівськи,
- працюйте по-чорноволівськи,
- боріться по-чорноволівськи,
- мрійте по-чорноволівськи!"

Прес-служба НРУ

Рухівці Житомирщини вшанували В'ячеслава Чорновола

Відбулось розширене засідання проводу Житомирської обласної (крайової) організації Народного Руху України.

На заході підбили підсумки виборів до об'єднаних територіальних громад та розглянули питання розбудови рухівських структур в районах.

Після завершення засідання Проводу активісти поклали квіти до барельєфу В. М. Чорновола у Житомирі. Очевидці подій 90-х років розповіли про постать Героя України В. Чорновола та закликали підтримати його ідеї сьогодні.

Покладання квітів відбулось у Малині до меморіальної дошки на вулиці В. М. Чорновола після засідання ради Малинської РО НРУ.

Прес-служба НРУ

У Миколаєві буде школа імені В'ячеслава Чорновола

У Миколаєві активісти Народного Руху України та мешканці міста взяли участь у вшануванні та покладанні квітів до пам'ятника видатного політичного діяча, голови Народного Руху України, Героя України В'ячеслава Чорновола з нагоди дня його народження. Також взяли участь у заходах народний депутат ІV скликання, голова обласної організації Народного Руху Юрій Діденко, голова обласної ради Вікторія Москаленко, міський голова Олександр Сенкевич, директор муніципального колегіуму ім. В. Чайки Сергій Січко та інші. Заходи розпочались із спільного виконання державного гімну.

У своєму виступі Юрій Діденко відзначив визначну роль В'ячеслава Чорновола у здобутті та відродженні української державності. І запропонував до його 80-го ювілею присвоїти ім'я В'ячеслава Чорновола одній із шкіл міста.

Вікторія Москаленко, згадавши внесок Чорновола у будівництво української держави, наголосила на необхідності прийняття звернення обласної ради з приводу встановлення 1 грудня - Днем Державотворення, як державне

свято.

Олександр Сенкевич вказав, що такі особистості є прикладом для жертвості та любові до своєї країни для майбутніх поколінь.

Сергій Січко згадав приїзд лідера Руху у 1996 році і виступ капели бандуристів та його захоплення відродженням цього унікального українського інструменту на південних теренах.

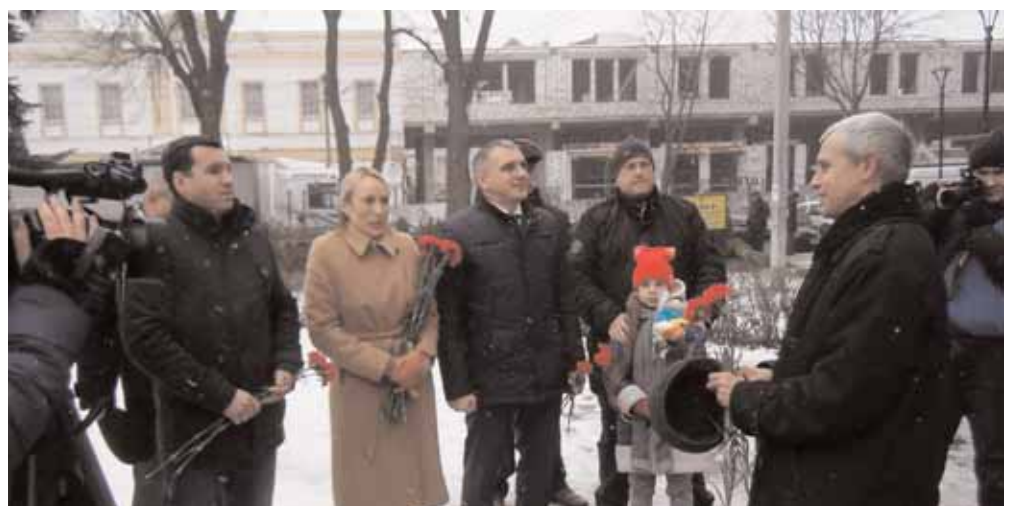
Потім у приміщенні обласної організації Народного Руху України відбувся круглий стіл: "В'ячеслав Чорновіл - фундатор української держави". На ньому згадували, слухали та аналізували прижиттєві аудіозаписи видатного українця В'ячеслава Чорновола.9875002 п

Голова обласної організації Народного Руху Юрій Діденко вказав на величезний творчий доробок В'ячеслава Чорновола в утвердження незалежності України. "Нині видано 10 томів його праць, серед них "Український вісник", редак-

тором якого він був. Багато написаного В.Чорноволом залишається актуальними й до нині. Лідерів рівня В'ячеслава Чорновола нині не вистачає Україні", - сказав Юрій Діденко, і згадав особисті зустрічі з В'ячеславом Максимовичем під час приїздів на Миколаївщину.

Перед присутніми виступили Олександр Малицький, Олександр Іваненко, Петро Костів, Петро Панячук прочитав вірш про визначного українця.

Прес-служба НРУ

Олег Гринів,
професор.
м.Львів.

Ідеологія національного визволення і державотворення

У концепції самостійної України, зазначає ідеолог, під ідеєю нації треба розуміти "саме ідею національної незалежності народу в його власній самостійній державній організації". Окрім ідеї нації, яка була "причиною того, що цілі окремі народи розпочали активну боротьбу за здійснення своїх загальнонаціональних ідей", у XIX і XX ст. виступають ще інші головні сили історичного процесу: "ідея демократичної конституційної парламентської держави" і "нові суспільні класи -- буржуазія і пролетаріат, які часто діють, керуючись лише власними класовими інтересами, і не оглядаються на потреби цілої нації, причому пролетаріат, як правило, виступає під прапором ідей соціалізму" (Полтава П. Збірник підпільних писань /П.Полтава.-Мюнхен, 1959.-С. 22-23).

Висновок про домінуюче становище ідеї нації в світовому процесі П.Полтава обґрунтовує в контексті основних суперечностей ("протиріч") повоєнного світу. До них віднесені: "а) протиріччя між буржуазією, або, ширше беручи справу, між капіталом та інтересами працюючих мас, які становлять переважну більшість народу; б) протиріччя між великими конкуруючими імперіалістичними країнами" (Там само.-С.41). Водночас зазначено, що зникли дві суперечності, властиві суспільному розвитку ще в першій чверті XX ст. Йдеться про суперечність між демократичними прагненнями народів і панівною феодально-абсолютистською системою, а також суперечність, яку визначала "в той час боротьба буржуазії окремих країн за захоплення вільних колоніальних територій, тому що таких територій на початку XX ст. вже не було" (Там само). Звичайно, з останньою думкою не можна погодитися, позаяк така суперечність проявляється в де-що зміненій формі "протиріччя між поневоленими і панівними націями".

Московські більшовики продовжили колоніальну політику царизму, який почав грабувати український народ уже з 1654 року. Цей грабіж проявився в таких формах: а) військові ревізії, самовільні податки на утримання російських військових частин; б) насадження на українських землях царських вислужників для зміцнення московської влади; роздавання маєтків царським офіцерам, відбирання маєтків від українців, закріпачення України; в) колонізація селянами-росіянами південної України; г) експлуатація робочої сили і фізичне винищення українців на "каналних

роботах"; г) упослідження й нищення самостійності української торгівлі, а тим самим - нищення української купецької верстви, передової частини нашого народу у XVIII-XIX ст. Як наслідок - Москва ліквідувала господарську самостійність України, перетворила її в головного постачальника сільськогосподарської і промислової сировини для економічного розвитку центральної Росії.

У повоєнний час російський імперіалізм обертається лихом не лише для поневолених народів, а й для всього світу. Московсько-більшовицькі імперіалісти можуть розпочати Третю світову війну. Звідси - висновок: "Покінчити з таким становищем можна, тільки знищивши російський імперіалізм взагалі. Завдати смертельного удару російському імперіалізмові і разом з цим унеможливити його відродження в яких-небудь нових формах можна тільки шляхом повного розбиття територіально-політичної цілісності сьогоденного ССРСР, то значить, шляхом його перебудови на принципі незалежних національних держав усіх підсоветських народів" (Там само.-С.90-91). У цьому плані розглядаються проблеми відродження незалежної Української держави. Український національно-визвольний рух, зазначає П.Полтава, як складова частина великої емансипації народів є тим новим у світі, якому належить майбутнє. "Всяка система політичної організації світу, яка б негувала ідеєю політичної самостійності народів, є сьогодні неприйнятна для всіх, без винятку народів" (Там само.-С.59).

Ідеолог українського національно-визвольного руху бачив усі складності на шляху до утворення незалежних національних держав. "Одним із засобів прикривати імперіалістичну політику з боку окремих великих держав є фабрикування "теорій" про необхідність творити великі політичні комплекси з огляду на складність теперішнього економічного життя" (Там само).

Насправді економічний фактор не заперечує ідеї нації. П.Полтава не відкидає міжнародної співпраці, називаючи її об'єктивно прогресивною ідеєю, яка ні в чому не заперечує ідеї нації. Навпаки, ідея міжнародної співпраці можлива лише при забезпеченні принципу самовизначення націй, адже не може бути довіри між панівними й поневоленими націями. П.Полтава передбачає велике майбутнє свого народу: "Коли ж український народ здобуде свою самостійну національну

державу, він буде йти в авангарді боротьби за найширше співробітництво між усіма народами світу" (Там само.-С. 64). Таке майбутнє нашого народу ідеолог висновує з тієї ролі, яку відіграє ідея нації.

Здійснити побудову незалежної Української держави, вважає П.Полтава, можна за таких варіантів розвитку подій: розвалу всього СРСР, відриву України від Радянського Союзу, розбиття СРСР у новій війні. Самостійна Україна може утвердитися лише на руїнах СРСР. Проте нема сумніву в одному: "Ніколи і ні в яких умовах ідея Української Самостійної Соборної Держави не може бути підмінена ніякою іншою ідеєю" (Там само.-С.191).

Як ідеолог національно-визвольного руху Степан Бандера (1909-1959 рр.) пов'язував відродження Української держави з національною революцією, яка покінчить з підневільним становищем нашого народу. Свою концепцію він ґрунтував на протилежності національних інтересів України й імперських інтересів Росії, бо вони "постійно стоять проти себе" як "два національні організми з цілком іншою концепцією життя" (Бандера С. Перспективи української революції /Степан Бандера.-Мюнхен, 1978.-С.263). На цій підставі ідеолог застерігає від ілюзій, які розпосуджувалися серед частини український емігрантів повоєнного часу. Вони вважали, що "московська нація, московський імперіалізм і більшовизм - це три окремі, а не органічно зрослі між собою явища", в "ворогом для всіх інших народів є сам більшовизм", і "в боротьбі проти нього можна мати російський народ за союзника" (Там само.-С.276). С.Бандера наголошує на взаємозв'язку цих трьох феноменів, що підтвердив післярадянський період українсько-російських відносин. Він застерігає: "Українська

самостійницька політика мусять зробити належні висновки з того факту, що в московському таборі існують тільки сили крайньо ворожі справі державної самостійності України і під цим оглядом надалі маємо справу з одностайним фронтом більшовиків й антикомуністичних московських імперіалістів" (Там само.-С.271).

Сатинську силу більшовизму С.Бандера вбачає в створеній ним і "удосконаленій системі жорстокого, всебічного терору й сексотства" (Там само.-С.59). Саме їх треба знищити в першу чергу. Разом з ним більшовицький режим використовує пропаганду.

Наш ідеолог спростовує ілюзії щодо більшовизму. Насамперед не варто протиставляти

"правильну" ідеологію марксизму-ленінізму й начебто порушення її на практиці, що було пов'язане з критикою культу особи Сталіна. Сподівання на можливість еволюції більшовизму також безпідставні.

Не погоджується С.Бандера з прихильниками націонал-комунізму, який "веде до посилення українськими руками того, що московський більшовизм намагається досягнути в першу чергу - вбити в українському народі національний інстинкт, правильне розуміння істотної змісту подій, вбити самооборонне, непримиренне відношення до Росії, звернути до політичного малоросіяństwa, тільки в новій "українській" формі" (Там само.-С.167).

У підході до російського народу ідеолог звертає увагу, що серед нього виділяється певна частина тих, хто підтримує незалежність України і вважає за честь бути громадянином нашої держави. Таких треба підтримувати. На протиположні до ворогів має бути протилежне ставлення. Третю групу представляють ті росіяни, що хочуть боротися за свободу свого народу, -- таким треба створити можливість

виїхати до Росії.

Визнаючи національну революцію за єдиний шлях визволення України, С.Бандера наголошує на створенні спільного визвольного фронту поневолених народів, що обґрунтовує певними причинами. По-перше, мета національно-визвольної боротьби всіх неросійських народів у СРСР одно згідна, що гарантує їхню взаємодопомогу та координація дій не обмежує власної ініціативи і самостійності кожної нації. По-друге, спільний фронт збільшує можливість, значення й успішність боротьби кожного народу. По-четверте, спільний фронт ускладнює боротьбу більшовицької Москви проти поневолених малих народів. Проте треба позбутися ілюзій щодо допомоги поневоленим народам з боку західних держав, які намагаються "знищити мілітарну й політичну силу більшовицького імперіалізму", а не сам російський імперіалізм. Західні політики не мають належного уявлення про поневолені народи, трактують їх як "етнічні племена", недооцінюють їхніх самостійницьких прагнень.

Щоб забезпечити перемогу національно-визвольної революції, треба "мобілізувати, організувати і повести до боротьби дремаючий в народі потенціал". С.Бандера розрізняв дві групи діючих сил революції. До першої групи він відносив "три основні, первісні руші революційного процесу: революційну ідею, революційну організацію і революційну акцію", якими "урухомлювані й організовані до революційної боротьби" сили другої групи (Там само.-С.571). Серед останніх головною силою вважається селянство, що цілком обґрунтовано для того часу, позаяк воно було мононаціональним, становило більшість населення України й перебувало на феодально-залежному становищі. Крім селянства, С.Бандера називає молодь, робітництво, національну інтелігенцію, вояків радянських військ, великі маси політичних в'язнів, засланих та інших політично репресованих людей тощо.

Головна мета боротьби - це відбудова Української держави, пов'язана з усуненням більшовицького панування і розчленуванням СРСР на самостійні національні держави. Всі інші завдання мають другорядне значення.

Петро Болбочан: "залізний" полковник війська УНР, визволитель Криму

5 жовтня 1883 року народився Петро Болбочан - видатний український воєначальник, який увійшов у історію як один з найкращих полководців УНР.

Петро Болбочан не був звичайним офіцером російської армії, який вимушено пристав до українського війська. Син сільського священика з Хотинського повіту в Бессарабії ще юнкером Чугуївської піхотної школи зарекомендував себе свідомим українцем. Хоча, як свідчать сучасники, був більше схожий на молдаванина чи француза. За розповсюдження між юнкерами "Кобзаря" і "сепаратистські" розмови начальник Чугуївської школи пригрозив Болбочанові шибеницею, але, зважаючи на успіхи у військовій науці, залишив у школі.

Влітку 1917-го підполковник Болбочан почав українізувати свій 5-й армійський корпус. З українців корпусу сформував 1-й Український республіканський полк (5000 солдатів). Однак російська більшість корпусу їх роззброїла, дійшло навіть до збройної сутички. Підполковник з побратимами виїхав до Києва. Серед загального безладу, коли дуже бракувало старшинських кадрів із військовою освітою, Болбочан зумів утворити боєздатний дисциплінований Республіканський полк, згодом перейменованій у 2-й Запорозький. У складі дивізії генерала Натієва, осетина за національністю, корпус пройшов переможним походом через усю Україну, й, випереджаючи німецьку армію, увійшов у Крим. На той час дивізія складалась із 2-го Запорозького пішого полку, Харківського пішого партизанського відділу, кінного полку ім. Костя Гордієнка, гарматного полку, броньового дивізіону (10 панцерників), інженерного батальйону, відділу самокатників, важкого гарматного дивізіону і гусарського полку.

Крим взяли блискучо і надзвичайно успішно. Поки німці дійшли до Джанкою, Болбочан з розгону здобув стару

ханську столицю Бахчисарай, деякі менші міста і Сімферополь. Долучивши до себе кілька "чамбулів" татарських добровольців, Болбочан націлювався на Севастополь, але тут втрутились німці, які хотіли мати Крим під своїм контролем. До того ж, українська дипломатія на переговорах не включила півострова до складу УНР.

24 квітня 1918 р. Кримська група Армії УНР під командуванням полковника Петра БОЛБОЧАНА звільнила Сімферополь від більшовиків. Прапорщик Манкевич у книзі "Слідами новітніх запорожців" писав про цю подію: "Ніде на всій Україні нас не зустрічали з таким ентузіазмом, з такими оваціями, з таким захопленням, як робили це в Сімферополі та інших зайнятих кримських місцях".

А пояснення цієї радості звільнення від більшовиків просте - як червоний, так і білий терор залишав після себе десятки тисяч жертв. Українців же зустрічали як визволителів, бо вони не мстилися цивільному населенню і з полоненими поводили себе по-людськи...

Будучи прибічником європейського вигляду української армії, Болбочан усе ж не перечив, коли його козаки й старшини під впливом національно-романтичних настроїв носили шапки з кольоровими шлицями і голими голови, залишаючи запорозькі оселедці. Сам же він був завжди у френчі й галіфе та кашкеті англійського зразка.

Болбочан був не тільки кваліфікованим військовим фахівцем, проїнятим ідеєю самостійності України, а й політиком правих поглядів. Його цілком влаштувала система гетьманату, але - органічно українського, а не тої монархічно-російсько-німецько-української суміші, якою була скоропадщина, що спиралась на німецьку військову потугу й була до душі тільки російським чи зросійщеним політикам і промисловцям. Через те, коли Національний союз, готуючись до протигеть-

манського повстання, запропонував Болбочанові, котрий на той час командував усією дивізією, взяти участь у цій акції, той погодився.

В Харкові, уже напередодні повстання, він не покидав спроб примирити гетьмана зі збунтованою демократією для спільної боротьби за Українську державу. А Національному союзу поставив вимогу не руйнувати адміністрації і державного апарату, створеного гетьманом, і поставити на чолі війська авторитетну особу.

Майже одночасно з повстанням січових стрільців Коновальця у Білій Церкві Болбочан підійняв повстання у Харкові й Полтаві. Його дивізія, швидко поповнюючись добровольцями, перетворилась у корпус. Він здійснював успішні воєнні операції на Лівобережжі, розташувавшись від станції Гребінка до Сум.

Ці операції проходили за несприятливих умов. На півдні виступив проти гетьмана і Директорії УНР Махно, що в черговий раз перекинувся до більшовиків, діяла маса отаманських загонів, що не підтримувала жодну з тодішніх влад, перейшла кордон Червона армія, наступаючи на Чернігів.

Зберігся звіт Болбочана Головному отаману: "...я повідомляв вас про дуже скрутне моє становище, котре з кожним днем ставало все гірше і гірше, а тепер воно катастрофічне. Запорозький корпус - основна сила Української Армії. Але яка б не була сила, вона має свої межі. Запорозький корпус із самого дня перевороту беззмінно працює в бойовій обстановці, не кажучи про те, що і до того, постійно був у бійках з більшовиками. Тому я настоював дати мені 4 полки галичан. Останні тижні - період найбільшого бойового напруження... Всі змучені. Люди на ногах не тримаються. Підтримки не знаю де взяти. Я чекав допомоги з Києва, але тепер вирішив рятувати рештки справжніх героїв і патріотів - це рештки Запорозького корпусу. Ми перед Батьківщиною свій обов'язок виконали чесно, а якщо хтось нас у чомусь звинуватить, то хай це робить той, хто більше прислужився для Батьківщини... Раніше я просив 3 - 4 полки, а тепер давайте дві дивізії... Через тиждень двох дивізій буде мало...".

Петлюра, не бажаючи воювати з більшовиками, наказав Болбочанові розпочати мирні переговори з командуванням Червоної армії. Болбочан відповів: "Із більшовиками я можу розмовляти тільки зброєю".

За непослухом Болбочана

крилась не тільки ненависть людини патріотичних поглядів до більшовиків взагалі, а й зневага військового фахівця до колишнього журналіста, якого на хвилі революції винесло на пост Головного отамана військ УНР. Поруч діяли сили, які взаємно себе заперечували.

Запорожці, у своїй масі, були завзятими самостійниками-націоналістами, серед яких панувало гасло "Україна для українців". Пропагандивну роботу при штабі проводив Микола Міхновський. Запорожці нічого не хотіли чути про марксистський соціалізм і, тим паче, про комунізм. Тоді як Директорія спиралась в своїй основній масі виключно на соціалістів.

Болбочан як керівник найдієвішої бойової одиниці, талановитий полководець, улюбленець солдатів і старшин - став скалкою в очах соціалістичних діячів. Проти нього повели шалену, неперебірливу в засобах, кампанію.

Проблемою була і присутність Міхновського, якого соціалістичні кола ненавиділи за мілітарні, державницькі, націоналістичні погляди.

Коли Болбочан зупинився в Кременчуці, його позбавили посади командувача корпусу і заарештували. Згодом звільнений неслухняний полковник опинився у Станіславові, теперішньому Івано-Франківську. Там змушений був марнувати час у кав'ярнях, тоді як на фронтах точилась запекла боротьба і так потрібні були досвідчені командири.

Коли почався літній наступ армії УНР, Петлюра запропонував Болбочанові їхати в Італію, щоб зайнятися полоненими українцями із Першої світової. Це дивне призначення Болбочан сприйняв як бажання керівних кіл УНР позбутися його, але погодився. Попросив тільки дозволу попрощатися зі своїм Запорозьким корпусом, що на той час бився під Проскуровом.

Козаки з радістю зустріли улюбленого командира. І тут його несподівано арештує спеціально послана частина. Болбочана віддали під військовий суд за змову з українським поміщиком Шрагом та ще кількома політиками, які, начебто, спираючись на Запорозький корпус, мали скинути соціалістичний уряд УНР, створивши тверду владу незалежницької орієнтації. Слідство і суд відбулись наддивовижно швидко і засудженого полковника розстріляли на станції Балин.

Суд відбувся з розпорядження Наказного отамана Осецького при штабі Діючої армії. Прокурором виступив "дер-

жавний" літератор Петро Певний. Судді були членами штабної сотні, колишні російські чиновники, для яких патріотизм Болбочана був цілком ненормальний.

Дружина члена Директорії Макаренка просила Петлюру врятувати Болбочана. Прохання про помилування надходили від 7-ї, 8-ї, частини 6-ї дивізій, командира Запорозької групи полковника Сальського, інспектора цієї ж групи Дерешука і отамана Коновальця. Але Петлюра спішно виїхав на фронт, що виглядало так, ніби він подібно Пілату, вмив руки. Суддя Кривецький, який виніс вирок, до смерті не міг

звільнитись від тягара вбивства. Згодом він скаже, що на підставі даних, якими розпоряджався суд, для винесення вироку не було жодних підстав.

До страти полковника катували у в'язниці. Він не міг зрозуміти і пережити всього цього безглуздя. Загинути не від ворожої кулі, а від рук української військової влади, для створення якої він стільки зробив у критичні часи.

Стратили його 29 березня 1919-го. Екзекуцією керував начальник охорони полковник Чоботарьов. На команду "Вогонь!" - з півчоти стрільців ніхто не вистрілів. Команду повторили, але знову - жодного пострілу. Схоже, нікому з вояків не піднімалась рука на людину, яку вони знали як видатного українського патріота. Розлючений Чоботарьов сам двічі вистрілів з пістолета непритомному Болбочану в голову і потягнув конючого до ями, яку швиденько закидали землею.

Чи була реальною змова Болбочана? Можливо. Безперечно, Болбочана, людину правих поглядів, не могла задовольнити безпорадна діяльність тодішнього уряду УНР, "соціалістичність" якого постійно підкреслював Петлюра. Проте полковник був досить розумний, щоб не бачити в усякій спробі державного перевороту серед тодішнього безголів'я страшну небезпеку для української державності.

Так чи інакше, а розстріл Болбочана свідчив про великий брак державного розуму серед діячів УНР і водночас продемонстрував нашу надто негативну рису - самоїдство, котра так дошкульно проявилась згодом у протистоянні бандерівців з мельниківцями та багатьох інших подіях нашої подальшої історії...

Російська мова – інструмент гібридної війни проти України

"Доки Україна представлятиме себе як країна, в якій не треба знати української мови, доти її вважатимуть лише трошки іншою Росією". Це сказав не "український буржуазний націоналіст", а професор Віденського університету Міхаель Мозер у інтерв'ю в газеті "День".

"Я прекрасно розумію ваш язык, и если бы он вам самим был нужен, вы бы не говорили везде на русском! Вы сами не хотите никакой Украины!" - а це цитата із дискусії у Фейсбуку.

Зараз, бачу, піднялася чергова хвиля дискусії про українську мову. То я також хочу поділитися своїми думками. Особисто я і у побуті, і в професійній діяльності спілкуюся українською мовою. Априорі. У Донецькій обласній військово-цивільній адміністрації, де я вже півтора року працюю керівником, моя позиція також однозначна - усі державні службовці на роботі повинні послуговуватися українською мовою. Крапка.

Цього року ми двічі організували курси ділової української мови для держслужбовців. Спрацювало: щораз більше в коридорах ОДА звучить українська мова. Хоча дехто вперто не переходить на українську. І ось саме про це хочу висловити кілька своїх думок.

Імперська Росія напрочуд тонко використовує стратегію удава, в результаті якої "кролик сам залазить у пащу удаву". Добровільно і "окончательно". Щоб зрозуміти суть цієї стратегії, уважно розгляньмо основні маркери ідеології "руського міра": єдиний "руський народ", єдина мова, єдина культура, єдине минуле, єдине майбутнє. Основні аргументи "єдиного руского народу": живе на "ісконно рускій" землі "від Львова до Владивостока". Розмовляє одною мовою - російською, слухає в маршрутках і магазинах одну і ту ж музику з "руських" і "наших" радіо. Дивиться одні й ті ж серіали, читає одні й ті ж "комсомолки" і "аргументи". Має єдину історію, де Пйотр1 - мудрий царь-батюшка, а Мазепа - зрадник, де Ленін - все ще трошки вождь, а Петлюра - бандформірованіє, де Міхалков - свій, а про Курбаса, Зерова чи Маланюка навіть не знають.

"Рускій мір" очаровує, огортає і заковтує "холяцького кролика". На запитання

- чому не переходите на українську, відповідь типова - "а какая різниця". А попри те, як тільки "руській мір" прихотив чи повертався на українську землю, першим ділом він заперечував, щемив і нищив українську культуру та мову. Натомість, як шолудивий пес, "мітив" кожен дім в Україні своїм поганим слідом. А вже потім брався за село, за господарів, за підприємців і за все решту. В тому числі знищував і своїх недавніх наймитів та союзників.

Давайте не дурити себе і одне одного. Якщо б сьогодні Росія не вела супроти України своєї брудної і похабно "гібридної війни", можна було б говорити про мову, як про культурний феномен. Але російська мова, стараннями ошалілих імперців, перетворилася на ефективний інструмент гібридної війни. Практично такий самий, як і колись невинна "георгіївська стрічка".

Пригадайте, під яким приводом в Україну поперли різного роду "зелені чоловічки", незрозумілі казачки та інші "православні воїни"? Під приводом захисту "соотечественників, рускоязычних, рускокультурних"!

Сьогодні українська мова із феномена культури перетворилася на фактор безпеки народу, громадян України. Питання вибору мови спілкування майже прямо корелює із питанням громадянської відповідальності за майбутнє своєї країни.

Тим більше, що переважна більшість нинішніх російськомовних українців є російськомовними, насправді, у першому поколінні, й їхні батьки народилися в україномовному середовищі.

Я розумію, що сьогодні значна частина солдат, які воюють проти "русского міра" розмовляють російською мовою. Але це не дає відповіді на питання - як нам вберегтися як політичній нації надалі.

Війна вщухне. А нам з Росією й далі бути сусідами. То щоб не наражати себе на небезпеку знову колись бути "визволеними", пора більш чітко ідентифікувати себе та сформувати основні атрибути своєї держави. Ми довго не делімітували та не демаркували кордонів із Росією, бо ж ми "братя". Ми довго не оберегали від Росії свого інформаційного, політичного та економічного простору, бо ми "братя". Ми

й далі не відбудуємо свого культурного та мовного простору, бо ми "братя". Слухайте, можливо ми й браття, але один із братів точно називається Каїн. І це точно не Україна.

Я - за братерські і рівноправні стосунки між сусідніми народами. Але я нікому не дозволю упосліджувати та зневажати мій народ, мою землю, мою культуру і мою мову.

Саме тому сьогодні легковажна чи вмотивована відмова громадян України від своєї мови - це абсолютне слідування логіці й планам Путіна. І підігривання йому. Якщо дійсно "какая різниця", то навіщо наші солдати воюють і проливають кров? Може, складемо зброю і повернімося у путінський "руський мір"?

Можливо, комусь моя аргументація видається "не демократичною". Вибачте, але стріляти у ворога на війні також не особливо демократично. Однак, доводиться.

Я розумію, що мої аргументи дійдуть не до усіх. Але до тих, хто "має вуха і очі", вони повинні дійти. Майже 100 років тому "на заре совецкой власті" українці повелися на гібридні загравання Леніна-Троцького-Сталіна. Це закінчилось не тільки втратою культурної ідентичності, але й тотальним знищенням усієї споконвічної господарсько-економічної моделі українського суспільства. Ми не маємо права допустити подібних помилок.

А поза тим, не все так зле. Щораз більше людей, зокрема на Сході України, сьогодні усвідомлює - чим для них насправді є українська мова. Щораз більше людей переходить на українську. Попри шалений опір "русского міра", Україна щораз чіткіше оформлює свій інформаційний та культурний простір. Щораз більше людей розуміють роль і силу національної культури. Щораз більше батьків віддають своїх дітей до україномовних шкіл. Зокрема у нас, на Донеччині. Я впевнений, що цей процес буде тільки набирати обертів. Бо я бачу цю динаміку. І "нехай собі як знають, божеволіють, конають, нам своє робить!"

Павло Жебрівський,
голова Донецької обласної
військово-цивільної адміністрації.

УТРАТА

КИМ БУВ БОЄЦЬ "КОЗАК", ЯКОГО ЗАКАТУВАЛИ БОЙОВИКИ

Розвідника Леоніда Проводенка вбили бойовики і зняли відео. Про це повідомили в Facebook бійців 72-ї механізованої бригади.

"Під час короткого боєз'їзнення поблизу Крутої Балки (Авдіївка) від ворожої кулі загинув військовослужбовець "Козак" - старший сержант Леонід Михайлович Проводенко, командир відділення розвідвзводу. Ворог виклав в мережу фото і відео знущань над тілом загиблого воїна.

Полеглому Леоніду Проводенку було 53 роки. На відео російські найманці кажуть, що перед загибеллю Козак зарізав двох з них. До війни він жив у селищі Михайлівка на Луганщині, працював громадянським інспектором з охорони природи. Одружений, мав двох синів.

Коли почалася окупація, вивіз сім'ю до Києва, а сам 6 серпня 2014 року пішов добровольцем на фронт. Служив у 12 батальйоні, завжди опікувався молодшими товаришами, наслідував козацькі звичаї. Мріяв звільнити рідне село і повернутися до батьківської хати, до улюбленої роботи, - розповіли побратими "Козака". Згідно домовленостей ворог таки віддав тіло Козака побратимам. Поховали розвідника в Києві 2 січня.

Урочисте віче на честь провідника ОУН

У Львові біля пам'ятника Степану Бандері відбулось урочисте віче з нагоди 108-ї річниці від дня народження голови Проводу ОУН. Представники влади та громадськості поклали квіти до підніжжя пам'ятника Герою України. Далі відбулася спільна молитва. На завершення заходів хор виконав марш українських націоналістів "Зродились ми великої години". В урочистому заході взяли участь представники Львівської Крайової організації Народного Руху України.

Прес-служба НРУ

Шеф-редактор
Василь Куйбіда

Індекс: 91216 Часопис Народного Руху України. Зареєстровано Державним комітетом телебачення й радіомовлення України 01.06.2004 р. Серія KB № 8802. Адреса: 01054, м. Київ-54, вул. Олеся Гончара, 33. Адреса сайту: www.nru.org.ua Тел.: (044)246-47-63, E-mail:ruhpress@ukr.net

У номері використано повідомлення nru.org.ua, unian.net, maidan.org.ua, gazeta.ua, ukrslavo.org.ua, dt.ua, radiosvoboda.ua, pravda.com.ua